

vede af den i Overensstemmelse med Loven, da at kunne fjerne en saadan Bestyrelse og indsætte en anden i dens Sted. Det synes Udvalget, at dette aabenbart er et langt mere praktisk Middel end det, der er foreslaaet i Loven. Den høitærede Indenrigsminister bemærkede i den Henseende, at det forekom ham, at det var et meget stort Ansvar at skulle paatage sig saaledes at fjerne en Bestyrelse og vælge andre Mænd til at indtræde i dens Sted. Men er det dog ikke et meget større Ansvar, som vil paahvile ham, naar der bliver Spørgsmaal om at udføre det, der staar i Lovforslaget, nemlig at lukke Sparekassen. Det forekommer mig dog, at det Ansvar, her er Spørgsmaal om, uden Sammenligning er langt mindre. Dernæst kan man jo være sikker paa, at der, naar en saadan Bestemmelse bliver indført, ganske vist meget sjældent bliver Spørgsmaal om at sætte den i Værk. Alene Kruslen derom vil medføre, at Bestyrelsen i Regelen vil falde tilspø. Det er en Krusel, som vil virke ganske anderledes, end Kruslen om, at Sparekassens Virksomhed aldeles skulde standses. Den høitærede Indenrigsminister spurgte om, hvorledes der skulde forholles, hvis det stod i den paagjældende Sparekasses Statuter, at Bestyrelsen efterhaanden supplerede sig selv. Udvalget har, for at dets Forslag skulde kunne passe til alle de mangfoldige forskjellige Tilfælde, som kunne indtræde efter Forskjelligheden af Sparekassernes Statuter, formuleret sit Forslag derhen, at Indenrigsministeren skulde kunne fjerne en Bestyrelse og indsætte en anden til at fungere i dens Sted, indtil en ny vedtægtsmæssig Bestyrelse kunde blive indrettet, idet der nemlig gives adskillige, — maaske ikke særdeles mange — Statuter, i hvilket der er forestrevet en Maade, hvorpaa en Bestyrelse skal udnævnes af en Art Generalforsamling. Er Tilfældet derimod det, at en saadan Bestemmelse ikke indeholdes i Vedtægten, at ifølge Vedtægten Bestyrelsen supplerer sig selv, vil jo ingen vedtægtsmæssig Bestyrelse kunne blive indsat, naar den ældre Bestyrelse er bleven fjernet, og da maa den af Indenrigsministeren indsætte Bestyrelse formentlig vedblive at fungere, i alt Fald indtil muligvis den affatte Bestyrelse skulde kunne erholde en Dom for, at Indenrigsministerens Resolution var falden med Ret, og saaledes kunde erholde Dom for, at den skulde gjenindsættes. En Bestemmelse herom var det umøndigt at sætte ind i Forslaget, idet det jo nemlig følger ligefrem af Grundlovens Bestemmelser, at ethvert Spørgsmaal om en Overstridelse af Dyrighedsmyndighedens Grænser kan bringes for Domstolene, kun at selve Iværksættelsen af Dyrighedsens Beslutning derved ikke udsættes. Det forekommer mig derfor ikke, at her kan være nogen Vanfærlighed tilføede. Det blev ogsaa af den høitærede Minister bemærket, at i det Tilfælde, at Statuterne indeholdt en Bestemmelse om, hvorledes en Bestyrelse skal kunne

vælges af Interessenterne, kunde man tænke sig, at den af Ministeren affatte Bestyrelse blev paany valgt af Generalforsamlingen, og da spurgte han, om den da skulde indsættes igjen. Det er naturligt, at man i dette Tilfælde, som overhovedet i alle Livets Forhold, kan tænke sig Konflikten dreven til det Yderste. Jeg tør vel sige, at det ingenlunde er til at formode, at en Generalforsamling, der blev sammenkaldt, efterat Bestyrelsen var fjernet, skulde finde det rigtigt og stemmende med Kasjens Interesse at foretage saadant Skridt som at gjenvalge den gamle affatte Bestyrelse; men hvis den nu gjorde det, ja vel, da maatte denne Bestyrelse træde ind igjen, men det kunde jo vel være, at den, efter at være kommen ind igjen paa en saadan Maade, vilde være bleven noget betænkelig, den vilde da maaske forandre den Fremgangsmaade, der tidligere var funden dadelværdig, og beslitte sig paa en bedre Opførsel, og i alt Fald vilde jo Indenrigsministeren ikke være berøvet de Midler, som Loven giver ham. Han vilde kunne gjentage det Samme, som han allerede engang havde gjort. Han vilde endog saa, hvis han fandt det rigtigt, kunne bringe Sagen for Domstolene, om ikke Sparekassen burde opløses. Med disse Bemærkninger har jeg troet noget yderligere at burde forklare, hvorfor Udvalget er kommet til det Forslag, som er stillet af det. Forøvrigt skal naturligvis Udvalget ikke unblade efter de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den høitærede Ministers Side, at tage Sagen paany under Overveelse inden Sagens 3die Behandling og ialtfald undersøge, om ikke visse Redaktionsforandringer, som maaske kunde være ønskelige, kunde være at træffe.

Spvad der igaar gav Anledning til Diskussion, var Udvalgets Forslag med Hensyn til Rentebestemmelsen. Det maa dog være mig tilladt med Hensyn hertil at sige endnu et Par Ord til, hvad jeg bemærkede igaar. Den ærede Ordfører for Mindretallet gjentog, hvad der er fremfat i Mindretallets Betænkning, at han var mod enhver Rentebestemmelse, for det Første fordi han vidste, at der var Sparekasser, ved hvilke de foreslaaede Begrænsninger af Rente og Ullaan vilde virke forstyrrende eller endog fuldstændig ødelæggende, og for det Andet, fordi han mente, at der med Hensyn til alle Sparekasser kunde komme Lider, i hvilke det kunde blive en Nødvendighed for dem at forhøje Rentefoden. Spvad det Første angaar, tilstaar jeg, at det er mig uforstaaeligt, hvorledes det, naar Udvalgets Forslag om, at Renten af de ældre Indstud ikke behøver at nedsættes, vedtages, skulde kunne indvirke forstyrrende paa nogen Sparekasses regelrættede Virksomhed, at Maximum af Renten af Indstud fastsættes til 4 pCt. Den eneste Følge, som man kan tænke sig deraf, vilde jo da kun være den, at Sparekassen mulig ikke erholdt saamange Indstud, som den ellers